

Jaarprijs stichting 1443
Roermond: Donderberg: 29 juni 2011

Salada Ali Malin: Strek je hand uit naar die ander, van uit je hart en merk wat er gebeurt

inleiding

mevrouw Salada Ali Malin, het is een voorrecht voor mij om op deze plek een toespraak te mogen houden ter gelegenheid van de uitreiking van de jaarprijs van de stichting 1443. Dat zal Burgemeester van Beers zo gaan doen.

Aan mij de eer om u te vertellen hoe uw verhaal heel veel inspiratie behelst voor anderen. Ik denk dat u in uw leven heeft laten zien dat er soms hele nare hobbels op je pad kunnen komen, maar dat je als persoon, samen met anderen, altijd een weg kunt vinden om verder te komen.

Ik denk dat u iemand bent die heel goed in staat is om grenzen te verleggen en grenzen tussen mensen te overbruggen. Misschien komt dat juist wel omdat u uit zo'n andere samenleving komt. Maar hoogstwaarschijnlijk omdat u uiteindelijk alles wat u doet met u hart doet en daarmee grenzen tussen mensen laat vervagen.

veilig grenzen overgaan

Als vier jarig meisje woonde ik hier niet ver vandaan. Op de minister Beverstraat. Het is een van mijn vroegste herinneringen dat ik op een dag, nieuwsgierig als ik was, toch nog eens wilde kijken wat er achter die spoorlijn lag. Of er nog steeds die kermis was waar ik met mijn ouders naar toe was geweest. Gelukkig vond een buurman me op het wilhelmina plein, hij heeft me veilig teruggebracht. Ik voel nog zijn hand in mijn hand toen we terugliepen.

U komt uit Somalië, ik kom uit Roermond, u bent op de Donderberg terecht gekomen, ik ben in deze wijk opgegroeid in de jaren zeventig en begin jaren tachtig. Indertijd waren er altijd mensen die op gekke moeilijke momenten even hun hand uitstaken om me een stukje op weg te helpen. De onderwijzer op de Vincent van Goghschool, de jeugdwerker bij de Bliksem, of gewoon de buurvrouw in het paadje achter ons huis op de Donderberg weg.

Ik ben na mijn studie weggegaan, omdat ik dacht dat ik ver weg het geluk kon vinden. Ik weet dat u er niet voor heeft gekozen u land te verlaten, wat dat betreft was ik natuurlijk bevoorrecht dat ik een paspoort heb dat mij altijd in staat stelt om zonder enig probleem over grenzen heen te vliegen.

Die neiging om achter de spoorlijn te kijken, om nieuwsgierig te zijn naar de andere kant van een grens heb ik altijd gehouden. Het heeft me naar hele andere werelden gebracht, ver weg van de Donderberg. Ook in de andere werelden kwam ik altijd mensen tegen die even hun hand naar me uitstaken om me verder te helpen: ook weer die leraar die me hielp bij het moeilijke Arabisch, vrienden die altijd klaar stonden als ik me even eenzaam voelde in Egypte of Syrie of me van de mooie kanten van hun landen lieten genieten.

grenzen tussen mensen

Toen ik na jaren in de Arabische wereld terugkwam merkte ik dat er inmiddels onzichtbare muren waren opgetrokken in onze samenleving. Muren die mensen apart zetten, omdat ze een ander geloof hadden, omdat ze uit een ander land kwamen en ineens bleken er ogenschijnlijk onoverbrugbare grenzen te liggen tussen groepen in onze samenleving. Het verbaasde me, niet omdat ik niet zag dat onze samenleving moest wennen aan alle veranderingen van de moderne tijd. Maar omdat ik zag dat die Nederlanders die zich altijd lieten voorstaan op hun open blik naar de wereld, nu ineens lastig vonden dat de grote buitenwereld met alle problemen ook in hun eigen wijk terecht kwam. En soms uit angst voor die ander vergaten dat het eenvoudige menselijke gebaar om een hand uit te steken naar die ander eigenlijk niets kost en zoveel kan opleveren aan menselijk contact.

Ik merkte ook dat mensen verbaasd waren dat ik uit die wijk de Donderberg kwam, dat was toch die wijk vol problemen ergens in het Zuiden van het land. Ik zag krantenartikelen over mijn wijk, ik zag tv programma's waarin slechts één deel van het verhaal van de Donderberg werd verteld: dat van problemen en narigheid. Nu bracht mijn nieuwsgierigheid naar die andere kant me ineens terug naar mijn eigen jeugd, weer terug achter die spoorlijn. Want ik heb in de Arabische wereld gezien hoe mensen vanuit eigen kracht echt iets voor hun naasten willen doen, en op zoek zijn naar waardigheid. Inmiddels hebben we dat allemaal op TV kunnen zien. Ze riepen het op het Tahrir plein: we zijn één hand samen voor dit land.

Strek die hand uit naar die ander

Als ik een ding heb geleerd is van mijn ervaringen in de Arabische wereld, is het dat er altijd een ander verhaal te vinden is achter die eerste indruk. En dat geldt echt ook voor de Donderberg. Ik wist natuurlijk uit eigen ervaring dat het verhaal van de Donderberg en de mensen op de Donderberg niet zo eenzijdig kon zijn als de media ons wil doen geloven. Want zoals mijn ouders hun enorme best hebben gedaan om mijn broers en mijn zus een betere toekomst te geven, willen vele families dat nog steeds in deze wijk. En ik begrijp dat mevrouw Salada Ali Malin die wens ook altijd heeft gehad voor haar eigen kinderen. Het mooie is dat mevrouw Salada Ali Malin haar energie en kracht ook met anderen heeft gedeeld, en daarin een heel ander verhaal laat zien over deze wijk. Een verhaal van hoop en verbinding: ze heeft zich ten op zichte van vele anderen opgesteld zoals die buurman indertijd die de vierjarige Petra alleen op het Wilhelmina plein zag rond dwalen: hij heeft zijn hand naar me uitgestrekt en me veilig thuis gebracht.

Ik denk dat we daarom veel van mevrouw Salada kunnen leren: want alle prachtige plannen van ministeries en gemeentes om wijken tot betere plekken te maken voor mensen om te wonen kunnen alleen maar lukken als de inwoners ook bereid zijn om elkaar die helpende hand te geven.

Ik geef nu graag het woord aan burgemeester Van Beers voor het officiële gedeelte van deze avond. Maar niet voor dat ik mijn hand uitstrek naar mevrouw Salada Ali Malin en haar bedank voor al haar moed en menselijkheid.

Petra Stienen